

V KŮŽI VLKA

**KERSTIN
EKMANOVÁ**

Kerstin Ekmanová

V KŮŽI VLKA

LÖPA VARG

Původně vydalo nakladatelství Albert Bonniers förlag,
Stockholm, Švédsko

V českém jazyce vychází po dohodě s Bonnier Rights,
Stockholm, Švédsko, a literární agenturou Kristin Olson
Literary Agency s.r.o.

Návrh obálky © Gyldendal & Studio Marie Brodersen
České vydání © Bourdon, 2024

Překlad © Dagmar Hartlová, 2024

ISBN 978-80-7611-146-2

Vyprávění

V KŮŽI VLKA

**KERSTIN
EKMANOVÁ**

Mrzlo. Přísvit se ještě ani neukázal. Jen matné tušení. Kulovnice zůstala ležet na pohovce u protější strany stolu. Nenabitá. Proč, to nevím. Prostě se to stane. Ne všem, to je mi jasné. Skoro každý střílí, dokud mu ukazovák dovolí stisknout spoušť. Dokud se mu postaví, chlap žije a zabíjí.

Hodně jsem zabíjel. Už by to asi mohlo stačit. Kasper vystavil celkem osmadvacet losů. Samozřejmě ne všechny pro mě. Ale i když kořist skolil někdo jiný, nenechal střelce přijít blíž, jen ohrnul horní pysk a vycenil zuby. Pokud se o to střelec pokusil, Kasper ztuhl a zavrčel. Jakmile stál zvířeti na hřbetě a začal z něj rvát srst, nepustil k němu nikoho jiného než svého pána. Takový byl Kasper.

Trissa nebyla o nic horší. Stejně ale za dlouhou dobu jediná fena, protože s nimi je ta potíž, že na podzim hárají. Ani se nerozpomenou na všechny její losy. Člověku utkví jen ti výjimeční. Ale psy dovedu vypočítat do jednoho, tam mě paměť nezradí.

Justus, Bång, Repp a Blix vlastně patřili tátovi. Můj první vlastní pes byl Skott a spolu s ním jsem dostal malou brokovnici. Jak já se tenkrát nemohl dočkat podzimu a až štěně vyrostе natolik, aby vystopovalo zajíce. Skott se,

myslím, narodil někdy v únoru a mně bylo v té době čerstvých dvanáct. Na lovu nám to spolu šlo dobře. Nejvíc se podobal dreverovi, ale byl v něm i kus jezevčíka. A určitě i něčeho jiného, protože slechy mu stály a nahoře se ohýbaly. Máma vždycky říkala, že má takové pěkné a veselé uši.

Chtěl pořád jen lovit. Cpal se do nor, třebaže se tam skoro nevešel. Jednou v noře uvízl a my se ho pokoušeli vyhrabat. Liška vyklouzla ven, jen se před námi mihla a táta zaklel. Vždycky mají náhradní výjezd v zásobě. Skott se zasekl. Hrabali jsme, ale až k němu jsme se nedostali a já jsem neměl k pláči daleko, když jsme za tmy odcházeli domů. Vlastně jsem se rozbrečel, šel jsem tátovi v patách a utíral si tváře do rukávů od svetru.

Nazítří jsem vstal brzy a vrátil se tam. A po škole zase. Dva dny jsem chodil za školu. Ležel jsem u nory a volal na něj, ať to nevzdává, a hrabal jsem dál. Táta přišel se sochořem a větším rýčem, hloubili jsme každý den, ale nikam jsme se nedostali.

Nakonec se přece jen objevil. Po čtyřech dnech se protlačil ven stejnou dírou, kterou utekl lišák. Prohladověl se ven. Byl tak vyčerpaný žízňí, že ho táta musel domů nést. Máma mu dala misku s douškem vody. Jen po troškách, vysvětlila. A to samé s jídlem. Bála se, že ho rozbolí žaludek.

Upíjel jsem kafe z hrnku a nespouštěl oči z rašeliniště a okraje lesa. Měl jsem v tom starém karavanu plynový dvouvaříč a plynová kamínka, která vydávala syčivý zvuk. Jinak by se tam ani sedět nedalo. Zamlada jsem mrznul venku v úkrytu jen s chvojím pod zadkem. Tenkrát ještě nebyly péřové bundy. Dědečkův kožich, co si bral na kozlík, by sice přišel vhod, ale byl moc těžký, aby ho člověk vlácel s sebou.

Inga se rozesmála na celé kolo, když jsem domů přitáhl karavan, co jsem koupil od Antona Petterssona. Vypadá jak dort s pistáciovým marcipánem. Anton ho natřel nazeleno, aby zamaskoval plíseň, která se po něm rozlézala ve velkých skvrnách. Malý vůz se zaoblenou střechou, jak se tenkrát první karavany vyráběly, a dobře mi slouží. Zavezl jsem ho na jeden z mých lesních pozemků a tam stojí na kousku pevné půdy poblíž slatě a nepříliš daleko od svozové cesty. Právě z karavanu jsem zahlédl mohutného kance, kterého jsem pojmenoval Černý Ďas. A to se tvrdí, že tak daleko na severu se divočáci nevyskytují. Odtud jsem pozoroval i srnčí zvěř. Minulý týden přecházely přes slatě čtyři srnky a opatrně našlapovaly po tvrdé krustě. Vůbec není jisté, že přežijí nejhorší zimu.

Tohle se událo ráno na Nový rok. Vlastně jsem měl zůstat doma a pomáhat Inze s přípravami. Druhého ledna jsem slavil kulatiny a čekali jsme spoustu hostů. V pět jsem vstal a udělal si svačinu na cestu, vzal pušku a dalekohled. Řekl jsem si, že pár hodin si tam nahoře přece poseďet můžu. Když jsem dorazil, byla ještě tma. Karavan poskytne jen tenkou ochranu proti mrazu a taky že uvnitř byla pořádná zima. Zenta se mi schoulila těsně u nohou. Chtěl jsem si přehodit přes ramena pléd, když se nad lesem vynořil první náznak denního světla. Chvilku to potrvá, než se uvnitř udělá teplo, tak jsem se vydal na lyžích podívat se po stopách. Zenta zůstala ležet uvnitř. Pod sebou měla starou ovčí kožešinu a přes ni jsem ještě přehodil pléd. Z loveckého přidělu nám zbylo jedno losí tele, a kdybych někde našel stopu, mohl bych pro Zentu zajít a pustit ji po ní. Ale chtěl jsem?

Krucinál, to je přece divný, když člověk neví, co chce.

Lyže ujížděly po nočním prašanu lehce a tichounce. Na okraji mokřadu jsem uviděl stopy. Ale ne losí. Opatrně jsem se přibližoval.

Tak veliké! To bylo první, co mě napadlo. Mrzlo už hodně dlouho, takže nemohlo jít o stopu psa, která se v takjícím sněhu rozteče a zvětší. Vytáhl jsem krabičku sirek a stopu změřil. Délka na dvě krabičky. Což dělá deset centimetrů. U zadního běhu.

Byl to vlk.

Vydal jsem se podél stopy a zjistil, že se lépe uchovala o kus dál ve sněhu mezi stromy. Tu a tam se otisk dlouhých silných pazourů ukázal naprosto zřetelně. Přední běh byl o trochu delší než dvě krabičky. Musí to být pořádný samec. Občas se na chvilku zastavil. Nechal po sobě hluboký otisk hýždí a tlap tam, kde seděl. Pak se otisk rozostřil a zadupal a vypadalo to, že si tu vlk dost dlouho poležel. Zima ho netrápila, teď má určitě hustou zimní srst s hladkými krycími pesíky přes podsadu.

Nad otiskem jeho těla se vznášel klid. Odpočíval dlouho a věděl, že tady ho nikdo rušit nebude. Karavan jistě viděl už mnohokrát, pokud na tohle místo opravdu chodíval. O nějakém shromaždišti tu nemohlo být řeči, protože tohle místo podupal jen on. A navíc to není ten pravý čas, kdy se smečka na lovu schází na místě, kam trefí vlčata.

Jeho odpočinek mi měl něco naznačit. Přesto mě pohled na mršinu překvapil, vlastně mnou otrásl. Z otisků jsem vyčetl, že zvíře táhl sněhem po slatině až sem pod smrky. Tedy opatrný lovec. Nepustil se do žrádla na otevřené slati všem přímo na očíh.

Sledoval jsem stopu nazpátek k místu, kde kořist strhl. Tam jsem uviděl stopy spárků a otisk pořádných tlap a rozvířený sníh. Ulpěly na něm chuchvalce chlupů a zby-

ky krve. Mezi chomáči šedohnědé srnčí srsti jsem našel jeden dlouhý chlup, šedožlutý a na konci černý. Podle délky a tvrdosti pocházel z jeho hřbetu. Vlk musel působit mocně, když se naježil. Pak jsem z náprsní kapsy vylovil peněženku a mrazem zkřehlými prsty jsem chlup strčil mezi dvě stovky.

Co možná nejtíšeji jsem na lyžích odjel zpátky ke kořisti. Kostra už vyčnívala. Malá srnka, zřejmě jedna z těch, které jsem před Vánoci viděl přecházet přes slať. Jeden v tlupě byl určitě srnec. Zdálo se mi, že dalekohledem vidím bakule. Co tu máte kruci co pohledávat, tak daleko na severu, pomyslel jsem si. Sníh je hluboký, budete hladovět.

Na mršíně ještě zůstalo maso. Podle všeho sem zatím netrefila liška, protože jsem nezahlédl žádné jiné stopy. Neslyšel jsem ani krkavce ani vrány. Dotáhl sem tělo srnky snad proto, aby si tady kořist schoval?

Ano, místo stržení vyvolávalo otázky. Ta nejdůležitější byla: je tu ještě? Srnčí zvěř nikdy nechodí daleko, pokud to opravdu není třeba, zvláště ne tak hlubokým sněhem. Tohle je muselo pořádně vyděsit. Ale mají ve zvyku se na svá místa vracet. A to takový lovec, jako je tenhle vlk, určitě ví. Vráť se i on? Kořist zatím neožral dočista. Možná odpočívá.

V té chvíli jsem uviděl, že jeho stopa pokračuje dál od místa, kam svou kořist zatáhl. Opatrně jsem na lyžích pokračoval vedle ní. Překvapivě krátce nato skončila a vlk se obrátil nazpátek. Ale vypadalo to, že tam stál dlouho, než se obrátil, a nakonec si sedl. Co tam zpozoroval? Nebo zavětril srnčí? V takovém případě by se neobrátil. Nakonec se vymočil na malou neduživou borovici. Močil dlouho a hodně. Pak se vydal zpátky.

Jediné, co se z tohoto směru naskytlo ve výhledu, byl kopeček s řídkým smrkovým porostem. Vydal jsem se tam neporušeným sněhem beze stop. Vtom jsem objevil další vlčí stopy, menší než jeho. Pravděpodobně vlčice. Stála tam, možná i hodnou chvíli. Pozoroval snad samičku?

Spousta otázek a žádná odpověď.

Teď už se opravdu rozednilo. Opatrně jsem se kradl ke karavanu a vešel dovnitř. Nebylo snadné nevrznout dveřmi a nehlučet s lyžemi v ruce. Ale vyšlo to. Samozřejmě ne hned. Seděl jsem dlouho s hrnkem kafe a zíral ven, když se mi zdálo, že jsem na kraji slatě něco zahlédl. Nebyl jsem si jistý, že jsem to opravdu viděl, a čekal jsem dlouho, naprosto nehybně. Ale že se tam něco pohnulo, to jsem měl skoro za hotové.

Abych se kouknul novými očima, jak říkával táta, na chvíli jsem odvrátil zrak jinam a rukou zašátral po dalekohledu. Pohyboval jsem se opatrně, protože jsem nechtěl, aby Zenta pochopila, že jsem něco zpozoroval. Okamžitě by vyskočila.

Zaměřil jsem na místo, kde jsem vytušil pohyb. To mě přivedlo ke vzpomínce na obraz, který visel na zdi v kanceláři, když jsem byl malý. V dědečkově domě. Zobrazoval les s hustými smrky a větvemi, s pařezy porostlými mechem, houštinami a mlázím. *Najdi zeleného lovce*, stálo v dolním rohu. Divák se měl pozorně zadívat a rozpoznat lovce číhajícího v té nepřehledné změti. Měl špičatý zelený klobouk s úzkou krempou. Někdy ho vidět bylo, jindy se vytratil.

Najdi šedivého lovce, řekl jsem si tentokrát. Ale nevěděl jsem, jestli ho zahlédnu. Svítáním získalo nebe nádech do zelena. Bylo neuvěřitelné, přímo neskutečné ticho

a klid. Já sám seděl strnule jako sova v borovici nebo kámen v lese pod sněhem.

Zima může být bílý papír nebo namodralá tabule na psaní. Od chvíle, kdy jsem tu byl naposled, tudy nikdo nešel a nezapsal své stopy. Neviděl jsem otisky tlap ani spárků, dokonce ani drobnou výšivku hraboších řapek. Žádní ptáci. Žádné stopy. Všechno jako by ta bělost úplně vymazala, les se černal pod větvemi zatíženými sněhem a odpočíval pohroužený sám do sebe. Teď to bylo jiné. Stejně nehybné. Ale něco se stalo.

Nahoře v Brattenu žije vlčí pár, to jsem věděl. Jestli měli mladé, museli už touhle dobou dorůst. Jenže to je odsud daleko, alespoň dvacet kilometrů. Tohle bude nejspíš samotář. Mohl přijít z ještě větší dálky. Při štvání kořisti. A taky v době páření.

Uběhla skoro hodina. Docela slušně se oteplilo. Zenta se vyprostila zpod deky a spala. Uvažoval jsem, že si dám ještě jeden hrnek kávy. Ale neodvažoval jsem se. Věděl jsem přece, že se na okraji lesa někdo pohnul. A ten někdo je hodně ostražitý.

V té chvíli se objevil. Udělal to se snadno pochopitelnou samozřejmostí. Tenhle svět mu přece patří. Vyšel z lesa o kus dál, než kudy vedla stopa po lyžích. Postavil se u slatě mezi keř jalovce a zakrslou borovici. Pátravě se rozhlédl přes zasněženou mokřinu, otočil hlavu a já ho uviděl z profilu, ten ušlechtilý čenich, ubíhající čelo a vztyčené slechy.

Zvednout dalekohled a důkladně zaostřit vyžadovalo notnou dávku opatrnosti. Teď se obličejem obrátil zpátky ke slati. Obraz byl tak ostrý, že bylo vidět i husté chlupy v uších a černý okraj kolem dokola. Oči měl posazené trochu zešikma a hodně světlé. Vcelku působil majestátným

dojmem, kolem krku měl límec chlupů a od lící mu odstávala huňatá podsada. Bílá kresba na lících klesala dolů přes krk a tam se spojila do špičky. Kolem očí a také pod nimi měl šedobílé skvrny. A tam jako by se v jedné lince zarazily o šedou huňatou srst.

Přední běhy měl vysoké a bílé. Alespoň tedy zepředu. Nic bílého na něm ale nebylo bílé jako sníh. Spíš mírně nažloutlé. Jinak měl kožich šedý s příměsí bílé. Šedivec se mu přezdívalo v dávné minulosti, kdy se lidé ani neodvažovali vyslovit jméno vlk. A ty dlouhé běhy. Urostlý samec. To už jsem ale poznal z jeho stop.

Ladným pohybem zavětřil směrem ke slati. Vypadalo to, že má v úmyslu se vydat k místu, kde leží kořist, ale zůstal stát, zvedl čenich a nasál vítr. Můj pach tam samozřejmě pořád byl. Trochu zafoukalo, a tak se k němu dostal. Obrátil se a ztratil mezi smrky. Zmizel.

Tichošlap, pomyslel jsem si. Protože tak se mu také kdysi říkalo. A Plížil, to jsem slyšel od babičky. Jeden takový s pořádnými drápy a dlouhými běhy teď vklouzl do lesa, do svého tichošlapského revíru.

Teprve když jsem se z toho výjevu probral, pocítil jsem, jak jsem při tom strnulém sezení celý promrzl a ztuhl. Ani jsem nevěděl, jak dlouho to mohlo trvat. To, co jsem prožil, se vymykalo času i jeho měření.

Nalil jsem si další hrnek kafe a k tomu přikusoval krajíc chleba se sýrem. Jeden jsem dal Zentě. Proběhlo mi hlavou, že kdyby tu fungoval signál, zavolal bych Inze, protože ta už si určitě přečetla vzkaz v kuchyni na stole. Teď tam zrovna sedí a pije kávu. Ale stejně jsem sám nevěřil, že bych zavolal. Potřeboval jsem s tím být chvíli v klidu o samotě.

Pátral jsem po slatině i na jejím okraji, ale nezpozoroval jsem ani známku života. Ten už se znovu neobjeví. Nikdy

dřív, když jsem tu seděl, se neukázal. Já tu uvnitř karavanu vysedával v nevědomosti a on si mezitím žil svůj život v lese. Vydal se po slati a skolil tu srnku. Alespoň jednou ji ožíral.

Toho dne, který začal tuhým mrazem a nehybným tichem, se tma snesla brzo. Teď nebe zešedlo a přihnaly se mraky. Ostrý vítr zmítal vločkami. Ve včerejší předpovědi počasí jsem slyšel, že se dá očekávat pořádná nadílka. Jako by nestačilo, že zahladí všechny stopy, ale jestli zapadá i lesácká cesta, autem to nahoru nepůjde. Pokácené dřevo, které tu bylo složené, už chlapi dávno svezli do vsi. Zdálo se, že tady nahoře je všechno hotovo, a pokud se to neprojede pluhem, nebude cesta pro auta sjízdná až do jara. Ale Vysoký tu bude mít pokoj a klid.

Ano, v myšlenkách už jsem ho pokřtil. Dlouho jsem uvažoval nad slovy pokoj a klid. Líbily se mi. Než odsud odjedu, chtěl bych je napsat holí do sněhu: *Teď tu budeš mít pokoj a klid, Vysoký.* Nerozluštitelný nápis, který brzy pokryje rozvířený sníh. Ale to silné tělo jeho obsah pocítí, až všechno zavane sněhem, slať se vyhladí a nezůstane nic než bílo. Nepopsaná mokřina. Cítil jsem se ospale. Asi jak povolilo napětí. Ale teď musím odsud, než se udělají závěje. Když jsem se dostal na hlavní cestu, bylo to jako vjet do kornoutu šedého rozvířeného sněhu.

Chtěl jsem o tom mluvit večer po zprávách, až vypneme televizi. Ale slova ne a ne přijít. Bylo to směšné. Inga mě pozorovala nad knihou a zeptala se, co mě tak pobavilo.

Trochu nadneseně řečeno. Možná jsem se pousmál nad svým zaváháním před prostými slovy: *viděl jsem vlka.* Jako kdyby samotné pojmenování dokázalo toho nebezpečného tvora z lesa přivolat. Pachu člověka se štítíl. Ale měl by se štítit i jeho slov. Jenže těm nerozumí.

Bůh ví, že bych býval rád ten šedý stín přivolal. Kdyby to jen šlo. Ale Vysoký byl tam nahoře nedostupný.

Proč krucinál prostě nedokážu říct: *viděl jsem vlka* a tím to sprovodit ze světa? Ale nechťelo se mi. Ještě aspoň chvíli jsem si to potřeboval nechat pro sebe.

Venku zuřila vichřice, něco tlouklo a rachotilo. Inga odložila knihu a zahleděla se do černých okenních tabulek.

Lyže, řekl jsem, abych ji uklidnil. Sundal jsem je z auta a opřel o zápraží. Teď spadly.

Uf, oddechla si. Tak si půjdeme lehnout, ne? Stejně to každou chvíli určitě vyhodí proud. Jen ještě natočím trochu vody.

V té chvíli se mi vybavila jedna podzimní vichřice kdysi dávno v Norrstigenu. Ve starém domě. Když zhaslo světlo, seděl jsem s rodiči a sourozenci v šeru a poslouchal rachot vysokých padajících borovic. Odlomené větve občas práskly do oken a vichr skučel. Všech pět nás určitě přemítalo, jestli ten vysoký smrk s pružnými kořeny vydrží. Nebo spadne na dům? Ale nikdo to nevyslovil. Ačkoliv to bylo nebezpečné, táta přece vyšel ven. Chtěl se podívat na babičku a dědečka ve vedlejší chalupě. Když se vrátil, řekl, že už si šli lehnout. Byly teprve čtyři odpoledne.

Co jiného může člověk dělat, usoudil dědeček.

Kdyby vypadl proud, nebude fungovat ani čerpadlo, tak jsem Inze pomohl naplnit vodou kbelíky a hrnce. Otevřel jsem dveře, abych vypustil Zentu, a vtom dovnitř navál sníh, tak jsem jí nakázal, ať si pospíší. Ale jí se ven nechťelo a ani nemusela. Stará fena to udrží dlouho. Světlo zhaslo, zrovna když jsme stoupali po schodech do patra.

Do prdele, utrousila Inga. Teď, když už nechodila do práce, používala podstatně štvavější slovník než dřív. Kníž-

ku do postele jsme si vzít nemohli, tak jsme ve tmě leželi vedle sebe a povídali si. Přesto jsem o Vysokém neřekl ani slovo. Po chvíli začala klidně a pravidelně oddechovat. Usnula.

Třeba taky brzo zaberu, navzdory ráděni vichřice. Myšlenky si vrtošivě bloudily, jak to bývá těsně před usnutím. Že se jmenuju Ulf, přece nemusí pro vlka nic znamenat, pomyslel jsem si. Neznamená to nic ani pro starého loveckého psa. Pro Zentu jsem byl pán. Ale chápala, s kým Inga mluví, když mi řekla Uffe. Pak pokaždé zvedla hlavu a zírala na mě. To se stávalo.

Můj život je vlna, co chvíli se hýbe. Tahle slova mi v hlavě zněla hodně dlouhou dobu. Už od poslední návštěvy u doktora kvůli angině pectoris se mi vracela do myšlenek zpěvem a kázáním. Nemám ponětí, odkud se vzala. Možná z některé z tátových knih. Zmínil jsem se o nich Inze a ona je pochopitelně našla na internetu. Bylo to zklamání, protože dál už báseň pokračovala hůř: v proudu vzdmutém proti vichřům zuřivým. To nebylo nic moc. Ale pořád se mi líbil první verš: Můj život je vlna, co chvíli se hýbe. Přivedlo mě to k myšlence, že dokud se něco hýbe, žiju.

Jasně že všechno se bude hýbat dál, i když já sám už ne. To je ale těžké pochopit. Budou třeba muškáty v okně stále růst, a až přijde jarní slunce, vypučí listy a květy? Pokud je Inga nezapomene zalévat, pochopitelně. Bude je zalévat, až umřu?

Jenže teď jsem byl úplně vzhůru a uvědomil jsem si, že takhle se uvažovat nedá. Pak mě začaly brnět nohy a bylo jasné, že jsem nasydl. To už se vůbec nedalo spát.

Ty můj Vysoký. Tak jsem ho bral. Jako kdybychom spolu měli nějaký blízký vztah. To jsme ovšem neměli. Byl jednostranný. Jako s Bohem.

Myšlenky mi vířily hlavou. Jen se jim přiblížit. Dívat se. Vidět. Dokud se něco hýbe. Ačkoliv takhle jsem uvažoval i předtím, než jsem ho zahlédl.

Vlastně bylo divné dát mu jméno. Ale my lidé chceme pojmenovávat a jmény rozlišovat. I kdyby to byl jen Vidlák pro losího samce s dvěma dlouhými rozvětvenými parohy nebo Černý Ďas pro pořádného divočáka.

On o svém jménu nevěděl. Smečka ho znala jako jeho pach a ztepilost. Snad i jako dlouhé bílé běhy? Beze slov.

Má smečku? Možná se jen bezcílně toulá za kořistí a pářením, samotář, který už zase šel dál. V tom případě by bylo zbytečné čekat a taky lhostejné, jestli lesácká cesta skončí pod sněhem. Stejně se tam dá dojet na skútru.

Neměl jsem si ráno s sebou vzít fotoaparát? Nechal jsem ho doma a teď jsem měl dost času o tom popřemýšlet. Dospěl jsem k názoru, že fotografií už bylo dost. Vidí lidi vůbec něco skutečného?

Dokonce i dotknout se ho slovy bylo těžké. Jako kdybych se neodvažoval. Ostatně není vůbec snadné popsat živou bytost. Dát mu jméno byl jen pokus se mu přiblížit a navázat vztah. Jednostranný, vždycky jen jednostranný. Jim se slovy přiblížit nedá. Jinak mají slova strašlivou moc. Ne však nad nimi.

Hned jak jsem k tomu dospěl, uvědomil jsem si, že se mýlím: naše slova nad nimi mají smrtící moc. Slovo a litera zákona: licencovaný lov začíná druhého ledna.

Běží. Krusta je tenká a prolomí se tak lehce, že běhy neporaní. Teď prchá. Sníh se hustě snáší a tma kolem něj všechno zvolna rozpouští, svaly se uvolňují.

Tak se dá uvažovat. Že někde leží a upadá do nevědomí. Střeží ho pohyblivé tuhé slechy, protože pod prázd-

notou zapomnění zůstává v polospánku vzpomínka na to, co zavětril. Může vyplout nahoru a dostat tvar. Sníh víří a proniká jehličím jako skrz řasy.

Ví, co je smrk, ale nemá pro něj slovo. Ví, že staré vzrostlé smrky poskytují ochranu. Vstává a protáhne přední běhy, a když se do nich vrátí život, napne jeden po druhém i zadní. Občas ho popadne chuť zavolat na ty, které opustil, když se z něj stal tulák. Ale nezmůže se na víc, než natáhnout krk. Morda se mu nevytváří do otvoru, protože ostražitost opět vítězí.

Co kdyby se probudil, zavětril a ucítil pach, který volá odezvu ve slabinách. Vlčice. Ta, co zanechala stopy na malém návrší. Matný obraz se v chumelenici brzy rozplyne. Ale když se pak vlčice znovu objeví mezi smrky, rozběhne se za ní. Sytý, dobrý pach samice sílí stejně jako neklid ve slabinách.

Dostane se k ní hodně blízko. Stojí a pozorují jeden druhého, ona na kraji slatě mezi pohublými smrky, on v proláclině, hluboko zapadané sněhem. Svým držením těla ho vlčice přiměje, aby se připravil na pár rychlých, ale ne příliš zbrklých kroků jejím směrem. Možná se jí bude smět otřít o čenich a na líci pod slechem, pak se otočí a vlhkým konečkem čenichu dotkne toho svůdného, ale uzavřeného pod ocasem. Ona se však stáhne zpátky a mizí. Vysoký dojde až k místu, kde stála, a důkladně se vymočí. Dlouho bystří po zvuku, který by mohl prozradit, že vlčice má svou smečku.

Pak zaslechne volání. Z velké dálky, drsný, starý hlas. Hlubokým tónem zní ten dutý, zpěvavý zvuk a končí štekutím. A v té chvíli ho znovu popadne touha a vábení toho druhého života. Táhnout se smečkou proti někomu příliš velikému na to, aby si s ním poradil sám. Nasytit se teplym. Ale nesmět rozhodovat o kořisti a nechat se vrčením

a vyceněnými zuby starého samce zahnat, to je nebezpečné. Znovu zachytí samcův drsný hlas a vlčice se ztrácí mezi smrky. Má smečku a tu poslouchá. Uvnitř v toulavém teple vlčí smečky bude těžké se k ní přiblížit. Nesleduje ji, protože ví, že musí počkat, až se sama od smečky znovu odtrhne, přitahovaná jeho nutkavou přítomností. On bude čekat tak blízko, jak se jen odváží.

Když jsem se probudil doopravdy, vybavila se mi stopa vlčice. Smečka nahoře v Brattenu klidně mohla mít mladou samičku. Třeba se odloučila jen tak zkusmo. Musím si přiznat na rovinu, jak to bylo: viděl jsem vlka.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy V kůži vlka.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.